

[Guldberg.]

parten af studenterne kom fra velhavende hjem, hvor forholdene var således, at de kunne bo hjemme. Sandheden er jo, selv her i København med det store befolkningsunderlag, at en stadig mindre procent af de studerende har muligheder for at bo hjemme. Det gælder i og for sig næsten, uanset hvad vi gør, at vi skal klare det hele. Dette synspunkt taler for, at man føler sig meget frit stillet, og at man først og fremmest interesserer sig for at få den spredning over undervisningsudbygningen, som kan gavne hele landet. Jeg mener, det er en afgørende forudsætning for at få opfyldt de ønsker, man plejer at blive overordentlig enig om her i folketinget, når man snakker planlægning og spredning af befolkning og erhverv, at man gør noget i de konkrete tilfælde, og dette er et meget konkret tilfælde.

Et andet traditionelt og efter min opfattelse forældet synspunkt, som også går ind i argumentationen, er, at det under alle omstændigheder er nødvendigt at samle flere grene af den højere uddannelse for, som man siger, at skabe et nødvendigt miljø, idet man i denne forbindelse bl. a. tænker på betydningen af, at man inden for et samlet område har flere fakulteter, som åbner muligheder for en vekselvirkning mellem fagene. Jeg skal ikke afvise betydningen af en vekselvirkning mellem fagene. Det lyder meget smukt, men det har ikke meget med virkeligheden at gøre. Hvis man f. eks. ser på, hvilken betydning det har i København, at man har alle de mange fakulteter — vi har så vidt jeg ved 15.000-20.000 studenter herinde i øjeblikket — er forbindelserne næsten så ringe, som de kan blive, og ringere end de ville være med lidt færre fakulteter og væsentlig færre studenter placeret et eller andet sted. Det er jo sandheden om det. Hovedformålet er undervisningens varetagelse; det synes jeg også man må holde fast ved, ikke for på nogen måde at undervurdere de andre sider, men det er dog undervisningen, vi først og fremmest skal se på, og jeg tror altså ikke, den bliver varetaget bedst muligt. Det samme gælder spørgsmålet om kontakten mellem lærere og studenter, hvis man satser på at få mammutlærestudier.

I denne forbindelse vil jeg sige, at Køben-

havns universitet har jo nogle helt aktuelle vanskeligheder, som skal løses så hurtigt som muligt, og jeg vil gerne her benytte lejligheden til at minde undervisningsministeren om, at vi fra venstres side har givet udtryk for, og det står vi stadig ved, at vi meget gerne vil hjælpe med til at overvinde de rent øjeblikkelige vanskeligheder, som især særlig grad har ramt det medicinske fakultet, hvor der er muligheder for at gøre noget hurtigt. Jeg håber, ministeren vil interessere sig for det forslag, vi har fremsat herom.

I de sidste dage er der kommet oplysninger med hensyn til Københavns universitets fremtid, som jeg har lidt svært ved helt at vurdere, men det får vi nok lidt mere at vide om her under diskussionen i tinget. Jeg har ikke helt kunnet se alle de oplysninger, som er kommet frem, hvad undervisningsministerens mening er, men hvis man forestiller sig, at man gradvis skal opbygge et universitet til 15.000-20.000 studerende i Høje-Tåstrup og så flytte det hele, så man bevarer Københavns universitet liggende et eller andet sted ude vest på, eller hvor det nu skal være, er det i hvert fald ikke noget, vi synes om. Jeg håber, at det heller ikke er noget, ministeren synes om.

Vort synspunkt må være, at selvfølgelig skal vi være med til at løse de rent øjeblikkelige, midlertidige vanskeligheder, det er vi jo nødt til, men at målsætningen på lang sigt, og det er jo den, vi skal tale om ved dette lovforslag, må være at bevare et Københavns universitet i København, men af en rimelig, anstændig størrelse. Så kan man diskutere, hvor mange studenter der skal være, der kommer jo nok et kompromis mellem det ønskelige og det mulige, men det er det, der er målsætningen efter vor opfattelse, og aflastningen på lang sigt må komme gennem undervisningsanstalter andre steder i landet, derunder også gerne andre steder på Sjælland. Men så må man spørge sig selv, om det så er rigtigt at lægge dem så nær ved hinanden, hvis man ikke vil vende tilbage til det efter min opfattelse noget forældede synspunkt, som jeg talte om før.

I det hele taget tror jeg, at man skulle anvende noget mere fantasi og tage lidt mere hensyn til, hvilke muligheder et moderne samfund med moderne trafikmidler